

Truyện dài của Nguyễn Ái Lữ
- 28 -

Chỉ một lần

3

Hôm nay thứ bảy, nàng chỉ có hai tiếng rưỡi dạy học buổi sáng và sớm hơn ngày. Công việc của nàng nhàn nhã, vì nàng đọc thấy niềm vui trong ánh mắt những đứa trẻ thèm học, dù nhà cách đồng bằng xa xôi, nhưng quê hương làng là có liên quan rất gần gũi. Căn trường của bà Khánh mua nhà, Nàng không biết là có bà Khánh và bà Chánh chưa về. Căn phòng vàng lấp lánh Nàng có cảm tưởng như rộng rãi, Nàng chẳng biết.

Làm gì người việc đọc truyện để giết khoảng thời gian trống rỗng bà lấy nang.

Chiều đến giờ, Thái đến thăm Nàng, mệt, cách đột ngột. Thúy Nàng đang đọc truyện, Thái hỏi:

- Chiều thứ bảy mà em không đi đâu à?

Nàng mừng rỡ khi nhìn thấy Thái. Nàng

vui vẻ trả lời:

- Dì đâu hả anh? Em chẳng biết đi đâu.
- Thái nói:

 - Em xin lỗi, lupa phở.
 - Nàng nói vội vàng đỡ diện với Thái.
 - Nàng điểm danh báo:

 - Có bao giờ em di chơi hoặc đi coi xi nê mà mình đau, chán chát Khi nào có bao giờ vu!
 - Tôi đáp: Tôi đãi thuốc chảy đỡ. Chàng ngâm Nàng.
 - Bà già sinh mời Nàng đi chơi.
 - Nàng hỏi ngay:

 - Nhung là dì, em bùi được chứ?
 - Thái thong thả trả lời:

 - Anh định đưa em đi phô rõi về nhà anh. Em chưa biết nhà anh lấy nhau?
 - Nàng chối tay lèo cắn ngón tay:
 - Nàng khéo tay là cắn ngón tay.
 - Em không thể làm được lulu.
 - Thái ngạc nhiên hỏi:

 - Tại sao?

Nàng trả lời:

- Em có bà cô & Nha Trang mới vào chơi. Chịu bà cô về đây, em không biết vào gõ cửa.
- Thái cười nói:

 - Thế hả bà có em có khó tính không?
 - Nàng nói bao quát:

 - Cứng không khinh tình. Nhưng em cần mặc áo bà Tháy gú:

Thái chung minh di phó một lát rồi trả:

Nàng không nhận được ý này, bà Khánh mỉm cười.

- Bà Khánh là bà chúa về. Cần phỏng vàng lấp lánh Nàng có cảm tưởng như rộng rãi, Nàng chẳng biết.

Làm gì người việc đọc truyện để giết khoảng thời gian trống rỗng bà lấy nang.

Chiều đến giờ, Thái đến thăm Nàng, mệt, cách đột ngột. Thúy Nàng đang đọc truyện, Thái hỏi:

- Chiều thứ bảy mà em không đi đâu à?

Nàng mừng rộn khi nhìn thấy Thái. Nàng

điều lúp lòp về nhà.

(CÒN NỮA)

KHAI TUỐNG

- 78 -

của SƠN-NAM

Tôi nói rằng có Các bị họ du côn nợ bát súng, đem bén cho nhà chia đều, tèn qua nòng lồng... bén ra ngoài lop tức. Chứng đó, Nàng nói:

Thái cười nói:

- Thế hả bà có em có khó tính không?

Nàng nói bao quát:

- Cứng không khinh tình. Nhưng em cần mặc áo bà Tháy gú:

Thái chung minh di phó một lát

rồi trả:

Nàng không nhận được ý này, bà Khánh mỉm cười.

- Bà Khánh là bà chúa về. Cần phỏng vàng lấp lánh Nàng có cảm tưởng như rộng rãi, Nàng chẳng biết.

Làm gì người việc đọc truyện để giết khoảng thời gian trống rỗng bà lấy nang.

Chiều đến giờ, Thái đến thăm Nàng, mệt, cách đột ngột. Thúy Nàng đang đọc truyện, Thái hỏi:

- Chiều thứ bảy mà em không đi đâu à?

Nàng mừng rộn khi nhìn thấy Thái. Nàng

điều lúp lòp về nhà.

(CÒN NỮA)

Tai-sao-nhau-thang-toi-doi-nam-chokky... Xóm vườn nhà khép kín sống sang, rực rỡ mua bán với chợ... Dì con tên Bến Nghé. Quanh quẩn giặc thù, nhà cửa bị hư hại, khép kín nhưng dân chúng vẫn còn bám lấy nhanh.

Họ không trồng trại nữa. Một số người trai tráng thì lài công ở Cholon, các lúa chay họa Huế bàu. Người già yếu thì ngồi nhà khép kín, ai cũng tìn rãnh sám muộn gi bình si triều đình công vua Nam mà tiếp tục.

Có cây mọc um tùm, lùi lùi đường, còn nhiều cây xoài cát cây. Nêu đèn ra tay thắp Ông hương và chí một chi tiết: bên gốc cây lùi lùi có mọt cao ngựa.

Nhiều căn nhà xưa giờ giờ được cải sang, rào bằng cây gỗ, do sốt xã mẹ nước, lúp lòp chẳng ai là nhanh nết qua

Nhà cửa đầu mở bà Bảy là khu vực mà họa Pháp ở đây. Khói từ những thuốc lá khói thuốc và quyền kinh soái của chàng Ông.

Ông em cười. Cao đường này chất hẹp, hai bên đều có cây. Nêu đèn ra tay thắp nghĩa súng sẽ thắng. Chết là lát rát lui, bọn Pháp là chờ chờ chờ, bao theo. Nếu bị thương, chắc đánh chíp, chíp để bồi bẩn.

Một tháng báu trang chạy từ kia lên

- Ông già!

Nhìn thẳng bà, ông cười dòn:

- Ủt két đây. Ân cơm chưa?

Thắng bê dép:

- Không an com.

- Vây chớ an cái già?

- An zoki chua. Ngày tôi luyện zeki. Ông dùng rứt rứt tên ông. Trên cây, xoài có nhiều lùm. Ông hái cho tôi vài trái để

Ông hương xúi yay đòi hỏi bao giờ hết. Đầu bàu này tui biếu cho sức sống của tôi đây. Ông nhớ đến lúc mình còn bé thó:

Thắng bê cười tím tím:

- Ông già không dám leo hè?

Ông vuốt tóc thẳng bê;

(NÚA CÒN)

Nhưng tôi không tin là lý do thắc dây do dâng hiếu cho

- Tôi nghĩ rằng còn có một lý do nào đó...

Người con gái đưa tay vào ngực đầu. Vé mặt cô

to đón chieu:

Co chay ngan dia len va nhin Hong Son.

Có đap:

- Đây my em nói cho anh hay, lý do thật là gián đi. Em có người chị. Chị em đã yêu một người. Chị em yêu nhau một cách đặc biệt.

Điều này không ai thèm nói, cầm đầu và bắt đầu

nó nín. Chị em và cả hai đều

Nói xong, chị Tám đón dậy rót nước

đầu rót xuống khay nhỏ chị Tám.

Chi Tám đón một chiếc đĩa dâu nhỏ đem lên bàn. Sau đó,

chi đút mày đón con giòi và đè lên bàn.

Hồng Son và người con gái Tuyet vẫn còn ngủ tại bàn.

Hồng Son hỏi cô gái:

- Khi nào, cô định trả lời cho tôi chi Tám ra. Giờ

thì cô nói đi.

Cô trả lời xoa mặt, nhìn hồn hôi:

- Tôi già!

Hồng Son đưa mắt nhìn cô gái, đáp:

- Khi nào tôi đã hỏi lý do nào khiến cô quyết định dâng

hiếu cho tôi.

Cô trả lời:

- Tôi là em, như mom chó!

Tôi bắt đầu canh vỗ và khóc

để khóc, khóc cho em, khóc cho

để kh

